

درد مختصر

هارولد پینتر

ترجمه‌ی پیمان مجیدی

کتاب زمان

متوسط دارد و به این وسیله زبان منحصر خودش را در نمایش پی می‌ریزد. آثارش دارای نثری روان و عاری از عبارت‌پردازی است و به مسایل عمده‌ی فلسفی و

ادبیات معاصر همچون هویت و کنکاش برای شناخت هستی می‌پردازد و از این رو در ارتباط کامل با روابط و مناسبات عصر خودش می‌باشد.

در مقدمه کتاب آمده است:

با این حال پینتر نمایشنامه‌نویسی واقع‌گرا نیست. به همین دلیل شخصیت هنری‌اش متضاد و متناقض به نظر می‌رسد، چرا که گفت‌وگوها و شخصیت‌های نمایشنامه‌هایش واقعی و ملموس‌اند، ولی ایده‌ی اصلی‌اش رمزگونه، مبهم و شاعرانه می‌نماید. ... پینتر با آثار کافکا و بکت آشناست. و همین‌طور درکی آگزیستانسیالیستی از جهان دارد، اما برخلاف کافکا و بکت که در دنیایی غیرواقعی و جنایی سیر می‌کنند، روی زمین محکم و درگیر با واقعیت‌های روزمره حرکت می‌کند. ... پینتر در مقام نمایشنامه‌نویس در جایی میان بکت و چخوف قرار می‌گیرد. او همانند بکت شخصیت‌هایش را در انزوا و تنهایی قرار می‌دهد و می‌گذارد تا در جهانی ناشناس با ترس و اضطراب‌های خود دست و پنجه نرم کنند و مانند چخوف پس‌زمینه‌ی گفت‌وگوهایی از عناصر واقعی می‌آفریند که حرکت و گفتار ظاهری در آن پرده از تضاد و تزلزل نهفته‌ی موجود برمی‌دارد.

سکوت بخش اصلی متن و نوشته‌ها و همچنین بیانگر مفاهیم درونی و نهانی متن‌ها و آثار وی می‌باشد.

در آثار او دو نوع سکوت دیده می‌شود، سکوتی که در آن حرفی گفته نمی‌شود و سکوتی که سیلی از کلمات و اصوات است. به نظر وی در سکوت است که شخصیت‌های نمایش حضور بیشتری خواهند داشت.

«ورای ارزش و اهمیت سکوت در تئاتر پینتر، باید متذکر شد که تئاتر پینتر، تئاتر بیان است... کلمه نزد او سلاحی است برای تسلط یافتن و به اطاعت درآوردن. شخصیتی که بهترین و

مناسبت‌ترین طرز گفتار را دارد، شخصیت دیگر را تحت سلطه و اطاعت خود درمی‌آورد. برشت می‌خواست بیان تئاتر بیان حرکتی باشد. به این معنی که ترکیب کلام، آهنگ و ریتم هر جمله به طور جداگانه هنرپیشه را وادار سازد ژست و حرکتی منطبق با آن، از خود نشان دهد. استفاده پینتر از زبان چنین است.»

هارولد پینتر اولین نمایش نامدارش را با نمایش اطاق آغاز کرد. اما شهرت او در نمایشنامه‌نویسی با نوشتن نمایش رادیویی «درد مختصر» در سال ۱۹۵۸ آغاز شد. نمایشنامه‌ای که ابتدا برای رادیو نوشته شد و سپس برای اجرای صحنه‌ای تنظیم گردید.

مضامین آثار پینتر همان‌گونه که در شرح حال وی در مقدمه‌ی کتاب آمده بیشتر در مورد ترس، وحشی‌گری، زورگویی و تلاش بر حفظ خانواده است.

نمایشنامه‌های پینتر ابتدا با جنبه‌های خنده‌دار و مبهم آغاز می‌شود، اما در طی زمان شخصیت‌ها با شرایطی نامساعد و حال و هوایی اضطراب‌آلود و رقت‌انگیز روبه‌رو می‌شوند و تلاش می‌کنند خود را از خطری ناشناخته و نامعلوم رها سازند.

در نمایشنامه‌های او حوادث و ماجراها با انگیزه‌ای مبهم و نامعلوم اتفاق می‌افتد، با چرایی نامعلوم. گفت‌وگو در نمایشنامه‌هایش به جای دارابودن سلسله مراتب منطقی و عقلی، گاه مجموعه‌ای است از سخنان مبتدل و بی‌معنی که تنها صوت هستند. گفت‌وگوها به زبان روزمره و عامیانه‌اند و پینتر شناختی کامل از زبان طبقه